

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

/משנה/. שנים **אוחזין** בטלית, זה אומר: אני מצאתיה, וזה אומר: אני מצאתיה. זה אומר: כולה שלי, וזה אומר: כולה שלי. זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, **ויחלוקו**.

Many of the Rishonim emphasized the centrality of **אוחזין** as the basis of **יחלוקו**. What does the fact that they're **אוחזים** do?

We have a rule in **נזקין** that **המוציא מחבירו עליו הראיה**. What is the fundamental basis of this rule?

תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף מו עמוד א

(/מתני'/. שור שנגח את הפרה ונמצא עוברה בצדה, ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה - משלם חצי נזק לפרה ורביע נזק לולד. וכן פרה שנגחה את השור ונמצא וילדה בצדה, ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה - משתלם חצי נזק מן הפרה ורביע נזק מן הולד.
גמ'. אמר רב יהודה אמר שמואל: זו דברי סומכוס, דאמר: ממון המוטל בספק חולקין, **אבל חכמים אומרים: זה כלל גדול בדין המוציא מחבירו עליו הראיה**. למה לי למימר זה כלל גדול בדין? אצטריך, דאפילו ניזק אומר ברי ומזיק אומר שמא - המוציא מחבירו עליו הראיה. אי נמי, לכי הא דאתמר: המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן, רב אמר: הרי זה מקח טעות, ושמואל אמר: יכול שיאמר לו לשחיטה מכרתיו לך. אמאי? וניחזי אי גברא דזבין לרדיא, אי גברא דזבין לנכסתא! לא צריכא, בגברא דזבין להא ולהא. וניחזי אי דמי רדיא - לרדיא, אי דמי נכסתא - לנכסתא! לא צריכא, דאוקיר בישרא וקאי בדמי רדיא. אמרי: {דף מו עמוד ב} ואי ליכא לאשתלומי מיניה, לישקליה לתורא בזוזי, דאמרי אנשי: ממרי רשוותך פארי אפרע! לא צריכא, דאיכא לאשתלומי מיניה. רב אמר: הרי זה מקח טעות, זיל בתר רובא, ורובא דאינשי לרדיא הוא דזבני; ושמואל אמר: יכול שיאמר לו לשחיטה מכרתיו לך, ולא אזלינן בתר רובא, **כי אזלינן בתר רובא - באיסורא, אבל בממונא לא אזלינן בתר רובא, אלא המוציא מחבירו עליו הראיה**. תניא נמי הכי: שור שנגח את הפרה ונמצא עוברה בצדה, ואינו יודע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה - משלם חצי נזק לפרה ורביע נזק לולד, דברי סומכוס; וחכמים אומרים: המוציא מחבירו עליו הראיה.)
א"ר שמואל בר נחמני: מניין להמוציא מחבירו עליו הראיה? שנאמר: +שמות כד+ מי בעל דברים יגש אליהם, יגיש ראייה אליהם. מתקיף לה רב אשי: הא למה לי קרא? סברא הוא, דכאיב ליה כאיבא אזיל לבי אסיא! { the person in pain is the one who needs to go to the doctor } אלא, קרא לכדר"נ אמר רבה בר אבוב, דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב: מניין שאין נזקקין אלא לתובע תחלה?

שנאמר: מי בעל דברים יגש אליהם, יגיש דבריו אליהם. אמרי נהרדעי: פעמים שנזקקין לנתבע תחלה, והיכי דמי? דקא זילי נכסיה.

(A two family house that falls down, the building materials belong to both owners and are divided accordingly. However, ideally we would ascertain which bricks came from which part of the house:

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף קטז עמוד ב
/משנה/. הבית והעלייה של שנים שנפלו, שניהם חולקין בעצים ובאבנים ובעפר, ורואין אלו אבנים העשויות להשתבר. אם היה אחד מהן מכיר מקצת אבניו - נוטלן, ועולות לו מן החשבון. גמרא. מדקתני רואין - מכלל דאיכא למיקם עלייהו אי בחבסא נפיל אי בחבטא נפיל. אי הכי, רישא אמאי חולקין? נחזי, אי בחבטא נפיל - עלייתא איתבור, אי בחבסא נפיל - תתייתא איתבור! - לא צריכא, דנפיל בליליא. - ולחזינהו בצפרא! - דפנינהו. - וליחזי מאן פנינהו ולשייליה? - דפנינהו בני רשות הרבים ואזלו לעלמא. - **וליחזי ברשות דמאן יתבן, וליהוי אידך המוציא מחבירו עליו הראיה!** - לא צריכא, דייתבן בחצר דתרוייהו. אי נמי: ברשות הרבים. ואיבעית אימא: שותפין בכי האי גוונא לא קפדי אהדדי.
we see that the very fact that the bricks happened to fall into the property of one of them is sufficient to give him the upper hand in keeping the ones he chooses based on the **המוציא מחבירו עליו הראיה**. Regardless of the fact that it in no way implies that these particular bricks belong to him.

A gm that gives a different indication of the meaning of possession comes up in our Gm:

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף ג עמוד א

והא הכא, כיון דתפיס - אנן סהדי דמאי דתפיס האי דידיה הוא, ומאי דתפיס האי דידיה הוא,

תלמוד בבלי מסכת שבועות דף מו עמוד א

אמר רב יהודה: ראוהו שהטמין כלים תחת כנפיו ויצא {מבית חבירו}, ואמר לקוחין הן בידי - אינו נאמן; ולא אמרן אלא בעל הבית שאינו עשוי למכור כליו, אבל בעל הבית העשוי למכור את כליו - נאמן; ושאין עשוי למכור את כליו נמי - לא אמרן אלא דברים שאין דרכן להטמין, אבל דברים שדרכן להטמין - נאמן; ושאין דרכן להטמין נמי - לא אמרן אלא איניש דלא צניע, אבל איניש דצניע - היינו אורחיה; **ולא אמרן אלא זה אומר שאולין וזה אומר לקוחין, אבל בגנובין - לאו כל כמיני', לאחזוקי איניש בגנבי לא מחזקינן;** ולא אמרן אלא בדברים העשויין להשאיל ולהשכיר, אבל דברים שאין עשויין להשאיל ולהשכיר - נאמן

These Gm have different thrusts of their arguments. On a fundamental level, what arguments can be made for הראייה עליו based on these Gm?

קובץ שעורים חלק ב סימן ט

ב) והנה הא דאמרינן חזקה כל מה שבידו הוא שלו הטעם הוא דתפיסתו מוכחת דמאין בא לידו כיון דאחזקי אינשי בגנבי לא מחזקינן והיכא דליכא הוכחה מהתפיסה כגון בגודרות או בדברים העשויין להשאיל ולהשכיר לא מהניא תפיסתו דמוקמינן ליה בחזקת מרא קמא ולכאורה קשה דנהי נמי דליכא הוכחה מתפיסתו שהוא שלו אבל מ"מ הרי הוא מוחזק והמע"ה ובמטלטלין מוחזק עדיף מחזקת מרא קמא כמבואר פ' השואל גבי המחליף פרה בחמור דדוקא היכא דקיימא באגם מהניא חזקת מ"ק אבל לא היכא דקיימא ברשותא דחד מינייהו עיי"ש ובדינא דמוחזק אין חילוק כלל בין תפיסתו מוכחת עליו או לא דהא בספק בכורות אמרינן המע"ה אף שאין בזה שום בירור שאינו בכור דדין מוחזק אינו כלל מטעם בירור המעשה אלא דהכי דינא דבספק ממון אין מוציאין מיד המוחזק.

ג) אבל באמת הדבר פשוט דדינא דמוחזק לא שייך אלא בספק דררא דממונא דזה נקרא ממון המוטל בספק אבל היכא שהספק בא ע"י טענותיהם בכה"ג לא מיקרי ממון המוטל בספק וממילא לא שייך הכא דינא דמוחזק וכמו דבאיסורין לא מהניא חזקת היתר אלא בספק גמור אבל לא בחסרון ידיעה גרידא ה"נ דינא דמוחזק בממון אינו אלא בספק לב"ד בלא טענותיהם ומשו"ה לא מהניא תפיסה היכא דליכא דררא דממונא אלא היכא שתפיסתו מוכחת עליו שהוא בודאי שלו דאל"כ האיך בא לרשותו דאחזקי אינשי בגנבי לא מחזקינן וזה אינו מטעם מוחזק אלא דאנן סהדי שהוא בודאי שלו וכלישנא דגמרא דאנן סהדי מאי דתפיס האי דידיה הוא ומאי דתפיס האי דידיה הוא דבשנים אוחזין בטלית דליכא דררא דממונא אינו מטעם מוחזק אלא משום אנן סהדי דכל מה שבידו הוא שלו אבל בגודרות ובדברים העשויין להשאיל ולהשכיר דאין תפיסתו מוכחת אינו נאמן לומר שהוא שלו ומוקמינן בחזקת מרא קמא כיון דליכא בכה"ג דינא דמוחזק דאין ספק מוציא מידי ודאי.

שער משפט סימן נ (written by the Noda biYehuda's Father in Law)

ובאמת יותר נראה דטעם החזקה דכל מה שתחת יד האדם הוא שלו הוא מטעמא דכאן נמצא כאן היה

קובץ שעורים בבא בתרא אות קנג

קנג) [דף לד ע"ב] שם תוד"ה ההוא ארבע וכו' דחשיב כאלו אנו יודעין שיש לשניהם חלק בה וכו' כיון דמכח שניהם נפקד, וקשה דמה בכך דחשיב כאילו שניהם מוחזקין, הא הכא ליכא טעמא כאילו ידוע שיש לשניהם חלק, דאדרבה ידוע שאינו שייך רק לאחד מהן, ואף דזהו דמשני בגמרא, דבשאר אין החלוקה יכולה להיות אמת אבל הלא קושיתם על הס"ד מאי מדמי מנה שלישי לשנים אוחזין, ולזה לא יועיל תירוצם, ונראה מזה דהך חזקה כל מה שתחת יד אדם הוא שלו, אינו מטעם אומדנא ובירור שכן הוא,

אלא שד"ת הוא, שאין צריכין לחוש שמא אינו שלו, ודוגמא לזה כעין דין חזקה באיסורין, דאינה מבררת המעשה ומכל מקום הוא דין ודאי, וספק מגורשת אנו דנין כאילו היא ודאי אשת איש, ואפילו בתרתי דסתרי, כמו בשני שבילין, ושתי כתי עדים המכחישות זה את זה, דקיי"ל כר"ה, וה"נ בחזקת זו לענין ממון, אף שהמעשה אינם מבוררת לנו, מ"מ הוא דין ודאי, וכיון דחשיב כאילו שניהן מוחזקין, הוא דין ודאי לכל אחד מהן, אף דהוי תרתי דסתרי, אבל באיסורין איכא קרא, מבית המנוגע והכא ליכא קרא, ומשמע דהוא מסברא, ואי נימא דאינו בתורת בירור המעשה, מנ"ל הא ואפשר דמוכח שכן הדין, דאל"כ לא שבקת חיי לכל בריה שכל אחד יחטוף מחבירו ויאמר שלי הוא ומלאה כל הארץ חמס, וכתוב דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, אלא ע"כ, שד"ת הוא דלא מהניא חטיפה, לומר שלי הוא.

שו"ת חתם סופר חלק ג (אבן העזר א) סימן פ

חזקה שני' גרועה מן הראשונה דראינו וידענו בדבר א' שהי' כך וכך אמרינן לעולם נשאר כך בחזקתו עד שיודע לנו שנשתנה וילפי' פ"ק דחולין מויצא הכהן ונ"ל מזה הענין הוא חזקת מרא קמא בממון כיון שידעי' בודאי שמטלטל זה הי' של פלוני שעה א' שוב אינו יוצא מחזקתו אך חזקת מה שביד אדם הוא שלו לא ידעתי לה מקום ושום סברא אדרבא בב"ק קאמר הש"ס דהמוציא מחברו עליו הראי' סברא הוא מאן דכאיב לי' כאיבא אזיל לבי אסיא מבואר שאיננו חזקה שהוא שלו אלא אין שום אדם יכול להוציאו מידו אלא בראי' ברורה ואפי' רוב מנגדי' איננו ראי' מספקת להוציא מידו דאולי שלו הוא ועוד אפי' המחזיק טוען שמא ומסופק אם הוא שלו מ"מ צריך אידך להביא ראי' מספקת דמאי חזית להוציא מידי וליתן לזה והכלל לע"ד חזקת ממון איננו חזקה כלל רק ספיקו עצום כל כך עד שאין אדם יכול להוציא ממנו בלי ראי' ברורה ושוב מצאתי שדרך בזה בספר קונטרס הספיקות שבסוף ס' קצות החשן ח"א ע"ש אות ה'.

Types of possession:

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף ז עמוד א

תני רב תחליפא בר מערבא קמיה דרבי אבהו: שנים אדוקים בטלית - זה נוטל עד מקום שידו מגעת, וזה נוטל עד מקום שידו מגעת, והשאר חולקין בשוה. מחוי ליה רבי אבהו: ובשבועה. אלא מתניתין, דקתני דפלגי בהדדי, ולא קתני זה נוטל עד מקום שידו מגעת, היכי משכחת לה? - אמר רב פפא: דתפיסי בכרכשתא. אמר רב משרשיא: שמע מינה, האי סודרא, כיון דתפיס ביה שלש על שלש - קרינן ביה +רות ד'+ ונתן לרעהו, דכמאן דפסיק דמי וקני. - ומאי שנא מדרב חסדא? דאמר רב חסדא: גט בידה ומשיחה בידו, אם יכול לנתקו ולהביאו אצלו - אינה מגורשת, ואם לאו - מגורשת! - התם - כריתות בעינן, וליכא. הכא - נתינה בעינן, והא איכא. אמר רבא: אם היתה טלית מזהבת - חולקין. - פשיטא! - לא צריכא, דקאי

דהבא בי מצעי. - הא נמי פשיטא! - לא צריכא, דמיקרב לגבי דחד. מהו דתימא, דאמר ליה: פלוג הכי. קא משמע לן, דאמר ליה: מאי חזית דפלגת הכי? פלוג הכי.

(רש"י מסכת בבא מציעא דף ז עמוד א
בר מערבא - מארץ ישראל.
מחוי ליה - מראה באצבעותיו כלפי מעלה.
בכרכשתא - בגרדין שבשני ראשין, שקורין ברני"ש + גדילים לקישוט בקצה הבגד+.
שמע מינה - מדקתני עד מקום שידו מגעת קנוי לו.
האי סודרא - של קונה, שקונין בו קנין.
כיון דתפיס ביה - מקנה שלש על שלש קרינא ביה ושלף איש נעלו ונתן לרעהו.
דכמאן דפסיק דמי - וקנייה מקנה, והמכר נקנה בו ללוקח, ודוקא נקט שלש על שלש, דכלי בעינן, דכתיב (רות ד) נעלו, ובציר משלש אצבעות לאו בגד הוא, כדאשכחן גבי טומאה.
גט בידה - שנתנו לה.
ומשיחה - שקשור בה בידו, אם יש כח באותו חוט שיכול לנתקו לגט מידה ולהביאו אצלו.
אינה מגורשת - אלמא לאו נתינה היא.
כריתות - הבדלה, שיהיו מובדלים זה מזה, והרי אגודים הם בחוט זה.
אם היתה טלית מוזהבת - כלומר: אפילו היא מוזהבת, חולקים.
פלוג הכי - לרוחבה, ויהא הזהב לאחד מהם.
קא משמע לן דאמר ליה כו' פלוג - לאורכה.)

How do the Rishonim view the אונזים in relation to מחבירו?

תוספות מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

ויחלוקו - תימה דמאי שנא מההיא דארבא דאמר כל דאלימ גבר פרק חזקת הבתים (ב"ב דף לד: ושם)
וי"ל דאונזין שאני דחשיב כאילו כל אחד יש לו בה בודאי החצי דאנן סהדי דמאי דתפיס האי דידיה
הוא וכן במנה שלישי דמדמי בגמרא לטלית חשיב ההוא שהנפקד תופס בחזקת שניהם כאילו הם עצמם
מוחזקים בו לכך משני דהתם ודאי דחד מינייהו הוא ואין החלוקה יכולה להיות אמת ולכך יהא מונח **אבל**
טלית דאיכא למימר דתרוייהו הוא יחלוקו וכן שנים אדוקים בשטר דמדמי לקמן (דף ז). למתני' משום
דשניהם אדוקים בו דהחלוקה יכולה להיות אמת דאפשר שפרע לו החצי ובמנה אין דרך שיקנה לו החצי
אחרי שהוא ביד חבירו **אבל בארבא אע"ג דאפשר שהיא של שניהם כיון דאין מוחזקין בו הוי דינא כל**
דאלימ גבר

ולסומכוס אע"ג דאין מוחזקין בו ואין החלוקה יכולה להיות אמת היכא דאיכא דררא דממונא פירוש שבלא
טענותיהם יש ספק לבית דין יחלוקו.

רא"ש מסכת בבא מציעא פרק א סימן א

א [דף ב ע"א] שנים אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה...ויחלוקו. **דכיון דשניהם באים לפנינו מוחזקים בגוף הטלית אנו צריכין לפסוק להו דין חלוקה.** דכל דבר שאנו רואין ביד אדם חשבינן ליה שהוא שלו אע"פ שאחר מערער ואומר שלי הוא...**הלכך אי אפשר לפסוק כאן דין כל דאלים גבר** כדאמרין פרק חזקת הבתים (דף לד ב) גבי ארבא האי אומר דידי היא והאי אומר דידי וכן זה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי. **דהתם שאני שאין אחד מהן מוחזק בדבר שמערערין עליו ואין ב"ד מחוייבין למחות למי שבא ליקח דבר שאין אנו יודעין של מי הוא והוא אומר שלו הוא הלכך אין ראוי לפסוק להן דין חלוקה שמא נפסיד לאחד מהן שלא כדין.** ויותר ראוי לומר להם שכל מי שתגבר ידו בכח או בראיות שיזכה וסומכין על זה שמי שהדין עמו קרוב להביא ראיות. ועוד שמי שהדין עמו מוסר נפשו להעמיד את שלו בידו יותר ממה שמוסר האחר נפשו לגזול ועוד יאמר זה מה בצע שאמסור נפשי והיום או למחר יביא ראיה ויוציאנה מידי. **אבל הכא דשניהם מוחזקין בגוף הטלית אנו מחוייבין למחות שלא יגזול האחד את חברו.** הלכך אם היינו פוסקים להם כל דאלים גבר אחד מהן היה גזול מה שביד חברו. הלכך אנו צריכין לפסוק להן דין חלוקה. ולא דוקא במציאה או במקח וממכר דנקיט זוזי מתרוייהו דאיכא למימר דתרוייהו היא. אלא אף במקח וממכר דנקיט זוזי מחד מינייהו. **או בזה אומר אני ארגתיה וזה אומר אני ארגתיה דודאי איכא רמאות בטענותיהן אפ"ה אמרינן יחלוקו** כדמוכח לקמן (דף ז א) שנים אדוקין בשטר דאע"ג דאיכא רמאי יחלוקו...לרבנן כל היכא דאיכא למימר דתרוייהו הוא אע"ג דודאי איכא רמאי פלגי בשבועה ובכל מידי דאיכא למימר דתרוייהו הוא קודם שנודע מחלוקתן בר ממנה שלישי דקודם שנודע מחלוקתן ידוע לנפקד שהוא של אחד מהן. כללא דמילתא כל חלוק ממון ששנים חולקין עליו אם שניהם מוחזקין בו פלגינן בשבועה. ואם אינן מוחזקין בו כל דאלים גבר. ואם הוא ביד אחד לא מפקינן מיניה. בר ממנה [שלישי] דפקדון דאע"ג דהוי כאילו שניהם מוחזקין בו משום דהנפקד מוחזק מכח שניהם והספק נולד ברשותו ויד הנפקד כידם אפ"ה יהא מונח עד שיבא אליהו כי ידוע לנפקד קודם שנודע מחלוקתן שאין של שניהם:

חידושי הרמב"ן מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

ויחלוקו. קשיא להו לרבנן ז"ל ולימא כל דאלים גבר כי ההיא דאמרין בפ' חזקת הבתים גבי זה אומר של אבותי וכו' ואמר רב נחמן כל דאלים גבר, ומפרשין לה התם בגמ' משום דליכא דררא דממונא ומתני' נמי ליכא דררא דממונא, וגבי ארבא דהוו מינצי עלה בי תרי אמרינן נמי התם כל דאלים גבר ומאי שנא מתני'. ור"ח ז"ל כתב שם בפ' חזקת הבתים דההיא ארבא לא תפיסי לה תרוייהו אלא מונחת היא בסימטא או במקום שיד שניהם שוה ולפיכך כל דאלים גבר, **אבל משנתנו ששניהם אדוקים בה אין מוציאין מידם לומר כל דאלים גבר** וכן כתב ה"ר שמואל ז"ל. ואי קשיא לך א"ה היכי אקשינן בגמ' לימא מתני' דלא כר' יוסי דקס"ד למימר במתני' יהא מונח עד שיבא אליהו כי ההיא דשנים שהפקידו אצל אחד, **דילמא מתני' שאני דכיון דתפסי לה לא מפקינן מינייהו, שכשם שאין מוציאין מידם לומר כל דאלים גבר כך אין מוציאין מידם לומר יהא מונח,** לא קשיא דכיון דחיישין לרמאי וקנסינן ליה כי היכי דלודי אע"ג דתפסי [הכא] נמי הוה לן למיקנס כי היכי דלודי, והיינו נמי דאקשו גבי חנוני על פנקסו משמיה דרב יהודאי ז"ל

נפקיה לממונא ונימא יהא מונח עד שיבא אליהו, ועוד דהתם כיון שהפקידו אצל אחד כמאן דתפסי דמי ואפ"ה אמרינן יהא מונח עד שיבא אליהו.

חידושי הרשב"א מסכת בבא מציעא דף ב עמוד א

זזה ישבע שאין לן בה פחות מחציה ויחלוקו, קשיא לן מ"ש מזה אומר של אבותי וזה אומר של אבותי דאמר רב נחמן עלה בפרק חזקת הבתים כל דאלים גבר ואסיקנא טעמא התם משום דלית בה דררא דממונא למר ולמר והכא נמי ליכא דררא דממונא למר ולמר. **ותירץ ר"ח ז"ל** דשאני הכא משום דתפסי וכדאמרינן בגמ' מאחר שזה תופס ועומד וזה תופס ועומד שבועה זו למה ואמרי' נמי אגן סהדי דמאי דתפסי האי דידיה הוא ומאי דתפסי האי דידיה הוא **אלמא תפיסה מהניא כאלו נחלקה הילכך יחלוקו** ולא עוד אלא דדייקין עלה בגמ' שבועה זו למה, אבל התם דלא תפסי לה וכן נמי בההיא ארבא דהוו מינצו עלה בי תרי דהתם כגון דקיימא בסימטא הילכך כל דאלים גבר. ולהאי תירוצא הא דאקשינן בגמ' בסמוך לימא מתני' דלא כר' יוסי דאמר א"כ מה הפסיד הרמאי ואקשינן נמי לרבנן דר' יוסי והא מתני' כשאר דמאי וכו' דלדבריהם הוה לן למימר במתני' יהא מונח עד שיבוא אליהו כההיא דשנים שהפקידו אצל אחד ואע"ג דהתם לא תפסי לה, איכא למימר ההוא מקשה [ס"ל] דיד שלישי שתפוס מחמת שניהם כיד שניהם. **ומ"מ נ"ל לפי דעת ר"ח ז"ל דכל שתפוסין ועומדין אין הפרש בין איכא ודאי רמאי לדליכא ודאי רמאי**, מדמדמי לה לההיא דזה אומר של אבותי וההיא ודאי חד מינייהו רמאי. [והא דאמרי' בגמ' אפי' תימא ר' יוסי התם ודאי איכא רמאי] דמשמע דכל דאיכא ודאי רמאי יהא מונח היינו לדעת המקשה דקסבר דיד שלישי כיד שניהם אבל אגן לא ס"ל הכי וכמו שאני עתיד לכתוב שם בס"ד.